Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 21. Vydána dne 12. března 1949. Cena Kčs 2,60.

OBSAH:

(59.—64.) 59. Zákon o odnětí vojenské hodnosti některým důstojníkům, rotmistrům a poddůstojníkům vojska mimo činnou službu. — **60.** Zákon o hospodářském plánování (plánovací zákon). — **61.** Zákon, kterým se upravují některé poměry v oboru stavební obnovy na Slovensku. — **62.** Zákon o minimálních veřejných odpočivných (zaopatřovacích) platech a o změně některých ustanovení, upravujících penzijní nároky a vstup do výslužby, jakož i o některých výhodách pro státní zaměstnance. — **63.** Zákon o úpravě právních poměrů některých veřejných zaměstnanců a příjemců odpočivných (zaopatřovacích) platů, kteří zůstali v době nesvobody na území Československé republiky obsazeném cizí mocí. — **64.** Zákon, kterým se mění předpisy o uznání rozhodnutí v manželských věcech, vydaných soudy nebo úřady v cizině, v oblasti československého právního řádu.

59.

Zákon
ze dne 22. února 1949
o odnětí vojenské hodnosti některým důstojníkům, rotmistrům a poddůstojníkům vojska mimo činnou službu.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Důstojníkům, rotmistrům a poddůstojníkům vojska mimo činnou službu, kteří pro svůj postoj, jednání nebo z jiných důvodů neskýtají záruku, že budou spolehliví a zcela oddáni lidově demokratickému zřízení, odejme se vojenská hodnost podle dalších ustanovení.

(2) Vojenská hodnost se odejme zejména osobám:

1. které byly činiteli politických stran, organisací nebo složek, jejichž obnovení nebylo po 5. květnu 1945 povoleno, pokud nenašly kladný poměr k lidově demokratickému zřízení republiky;
2. které byly pravoplatně odsouzeny pro trestné činy podle zákona ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb., na ochranu republiky ve znění předpisů jej měnících a doplňujících, pokud nejde o odsouzení před 5. květnem 1945 pro činnost v zájmu práv pracujícího lidu, nebo které byly pravoplatně odsouzeny pro trestné činy podle zákona ze dne 6. října 1948, č. 231 Sb., na ochranu lidově demokratické republiky;
3. které byly pravoplatně odsouzeny podle dekretu presidenta republiky ze dne 19. června 1945, č. 16 Sb., o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech, podle dekretu presidenta republiky ze dne 19. června 1945, č. 17 Sb., o Národním soudu, podle dekretu presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 138 Sb., o trestání některých provinění proti národní cti, podle nařízení Slovenské národní rady ze dne 15. května 1945, č. 33 Sb. n. SNR, o potrestání fašistických zločinců, okupantů, zrádců a kolaborantů a o zřízení lidového soudnictví, ve znění předpisů je měnících a doplňujících;
4. které byly pravoplatně odsouzeny pro trestné činy podle zákona ze dne 13. února 1947, č. 15 Sb., o stíhání černého obchodu a podobných pletich;
5. které byly pravoplatně zařaděny do táborů nucené práce, zřízených zákonem ze dne 25. října 1948, č. 247 Sb., o táborech nucené práce;

6. které se pokusily po 5. květnu 1945 obnoviti třebas i pod jiným označením strany, organisace nebo složky, jimž nebylo povoleno obnovení činnosti po tomto dni;
7. které pro svůj reakční postoj nebo činnost byly po 25. únoru 1948 akčními výbory nebo opatřeními učiněnými na jejich návrh nebo na jejich místě vyloučeny z veřejného života, zejména z politických stran, všenárodních organisací, spolků, zbaveny veřejných funkcí, propuštěny ze státních nebo jiných veřejných služeb, ze služeb státních, národních nebo jiných podniků, nebo vyloučeny ze studia;
8. které se po 5. květnu 1945 z Československé republiky z politických důvodů vystěhovaly, jakož i osobám, které po uvedeném dni z Československé republiky prchly, i když se později vrátily.

(3) V případech hodných mimořádného zřetele lze povolit úchylku od ustanovení odstavce 1 a 2.

§ 2.

Důstojníky a rotmistry vojska mimo činnou službu se rozumějí v tomto zákoně důstojníci a rotmistři ve výslužbě a v záloze; poddůstojníky mimo činnou službu se v něm rozumějí poddůstojníci na trvalé dovolené, v záloze a v náhradní záloze.

§ 3.

(1) O odnětí vojenské hodnosti důstojníkům a rotmistrům mimo činnou službu rozhoduje ministr národní obrany na podkladě prověřovacího řízení; u majorů a podplukovníků se souhlasem vlády, u plukovníků a generálů se souhlasem presidenta republiky. O odnětí vojenské hodnosti poddůstojníkům mimo činnou službu rozhoduje na podkladě prověřovacího řízení velitel jejich kmenového tělesa.

(2) O rozhodnutí učiněném podle odstavce 1 jest dotčenou vojenskou osobu vyrozuměti.

(3) Prověřovací řízení provede se u všech důstojníků, rotmistrů a poddůstojníků aspirantů mimo činnou službu; u ostatních poddůstojníků jen tehdy, stanoví-li to ministerstvo národní obrany.

(4) Prověřovací řízení provede ministerstvo národní obrany za spolupůsobení ministerstva vnitra a ústředního akčního výboru Národní fronty.

(5) Ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra stanoví, jakým způsobem se prověřovací řízení provede.

§ 4.

(1) Vojenské osoby, jimž byla vojenská hodnost podle tohoto zákona odňata, se přeloží do počtu mužstva jako vojíni v záloze.

(2) Případné odpočivné (zaopatřovací) platy osob, uvedených v odstavci 1, příslušející z dřívějšího služebního poměru, zůstávají opatřeními podle § 3, odst. 1 nedotčeny, pokud podle jiných předpisů nebyly odňaty.

§ 5.

Zákon ze dne 11. června 1947, č. 116 Sb., o úpravě některých právních poměrů důstojníků, rotmistrů a poddůstojníků aspirantů v záloze, a zákon ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb., o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících, zůstávají nedotčeny.

§ 6.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej ministři národní obrany a vnitra.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.
arm. gen. **Svoboda** v. r.
Nosek v. r.

60.

Zákon
ze dne 22. února 1949
o hospodářském plánování (plánovací zákon).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.

Orgány plánovací služby.

§ 1.

(1) K zajištění řízení veškeré hospodářské činnosti státem na základě jednotného hospodářského plánu se zřizuje státní úřad plánovací se sídlem v Praze jako ústřední orgán pro věci hospodářského plánování a pro koordinaci v hospodářských věcech, jakož i pro přípravu opa-

tření a rozhodnutí předsedy vlády v hospodářských věcech (§ 88, odst. 1, druhá věta ústavy).

(2) Věcmi hospodářskými se rozumějí zejména věci výroby, oběhu a spotřeby statků i služeb včetně dopravy a služeb sociálních (péče sociální, zdravotní a kulturní a výchovné), věci finanční, věci cenové, jakož i věci mezd, platů a důchodů vůbec.

(3) Hospodářské plánování se provádí se zřetelem k celému území státu i k jeho částem a zahrnuje též plánování územní.

(4) Státnímu úřadu plánovacímu přísluší zejména:

a) připravovat návrhy hospodářských plánů a předkládat je vládě;
b) sledovat a kontrolovat provádění hospodářských plánů, dbát o správné rozměry (proporce) v rozvoji jednotlivých úseků a odvětví národního hospodářství a navrhovat opatření k odstranění vznikajících nerovnoměrností, zjišťovat reservy a nevyužité kapacity (možnosti) a podle zjištěných výsledků navrhovat účelná opatření;
c) zkoumat jednotlivé otázky hospodářství ve státě a otázky rozvoje výrobních sil v jeho oblastech a vypracovávat návrhy na jejich řešení, jakož i usměrňovat plánování výstavby krajů, měst a obcí;
d) usměrňovat a řídit, pokud jde o plánovací methodu a techniku, plánovací službu ve všech úsecích hospodářského plánování, zahrnujíc v to statistiku a podnikové početnictví;
e) soustavně sledovat rozvoj hospodářských poměrů na území státu i za hranicemi;
f) sledovat a usměrňovat výzkum podle potřeb hospodářského plánování.

§ 2.

(1) Státní úřad plánovací je ústředním úřadem. V jeho čele je ministr — předseda státního úřadu plánovacího, kterého řízením tohoto úřadu pověřuje president republiky.

(2) Předsedu podporují při řízení státního úřadu plánovacího náměstci, které jmenuje president republiky na návrh vlády.

§ 3.

(1) Poradním orgánem předsedy při řízení státního úřadu plánovacího je ústřední plánovací komise, která má nejvýše 15 členů. Členy ústřední plánovací komise jsou náměstci předsedy státního úřadu plánovacího, předseda slovenského plánovacího úřadu (§ 4) a další hospodářští odborníci jmenovaní vládou. Práce ústřední plánovací komise řídí předseda státního úřadu plánovacího.

(2) Ústřední plánovací komise vykonává působnost statistické rady státní podle zákona ze dne 28. ledna 1919, č. 49 Sb., o organisaci statistické služby, a podle vládního nařízení ze dne 28. listopadu 1919, č. 634 Sb., o složení, kompetenci a způsobu jednání statistické rady státní (statut statistické rady státní).

(3) Podrobnosti o činnosti ústřední plánovací komise upraví statut, na kterém se usnáší komise a který schvaluje vláda.

(4) Pro dílčí práce hospodářského plánování může předseda zřídit odborné komise i sbory znalců.

§ 4.

(1) Jako regionální plánovací orgán státního úřadu plánovacího se zřizuje na Slovensku slovenský plánovací úřad se sídlem v Bratislavě. V čele slovenského plánovacího úřadu je pověřenec — předseda slovenského plánovacího úřadu, kterého řízením tohoto úřadu pověřuje vláda.

(2) Poradním orgánem předsedy slovenského plánovacího úřadu je slovenská plánovací komise, která má nejvýše 15 členů. Členy slovenské plánovací komise jmenuje sbor pověřenců z řad hospodářských odborníků. Práce slovenské plánovací komise řídí předseda slovenského plánovacího úřadu. Ustanovení § 3, odst. 3 a 4 platí obdobně, při čemž statut slovenské plánovací komise schvaluje sbor pověřenců.

§ 5.

Státní úřad plánovací sleduje a kontroluje přípravu a provádění hospodářských plánů svými zmocněnci, kteří jsou nezávislí na nižších orgánech plánovací služby.

§ 6.

(1) Státní úřad statistický podléhá předsedovi státního úřadu plánovacího. Dosavadní působnost předsedy vlády ve věcech statistické služby přechází na předsedu státního úřadu plánovacího.

(2) Výkonným orgánem státního úřadu statistického je na Slovensku slovenský plánovací úřad, který je státnímu úřadu statistickému v oboru jeho působnosti podřízen.

§ 7.

(1) Ústřední úřady se účastní hospodářského plánování, řídíce se, pokud jde o plánovací methodu a techniku, směrnicemi státního úřadu plánovacího.

(2) Ústřední úřady jsou povinny napomáhat státnímu úřadu plánovacímu při plnění jeho úkolů.

§ 8.

(1) Hospodářské, odborové, zájmové a kulturní, po případě i jiné organisace a útvary, jakož i činitelé výroby, oběhu a spotřeby jsou povinni účastnit se plánovací služby, pokud to vyžaduje plnění úkolů státního úřadu plánovacího.

(2) Podrobnosti stanoví vláda nařízením, v němž může zejména určit zásady pro vhodná opatření, která se činí na náklad toho, kdo povinnost podle odstavce 1 nesplnil.

§ 9.

(1) V úřadech, orgánech lidové správy, ústavech, podnicích, závodech, jakož i v hospodářských organisacích a útvarech, které se účastní plánovací služby (§ 8, odst. 1), se vytvoří vhodné organisační složky, v nichž se soustředí úkoly plánovací služby.

(2) Postup, rozsah a způsob provádění činnosti těchto složek upravuje státní úřad plánovací směrnicemi. Vyšší orgány plánovací služby usměrňují v mezích ustanovení tohoto zákona činnost těchto složek.

§ 10.

Všechny orgány plánovací služby se opírají při plnění svých úkolů o nejširší iniciativu pracujících.

§ 11.

Ústřední úřady jsou povinny předběžně projednat se státním úřadem plánovacím všechna opatření zásadního rázu včetně zákonodárných prací, pokud se dotýkají předmětů hospodářského plánování. Toto ustanovení platí přiměřeně i pro vzájemný poměr mezi slovenským plánovacím úřadem a příslušnými orgány a činiteli na Slovensku.

§ 12.

(1) Každý je povinen podávat správně, pravdivě a včas všechny údaje, zprávy a návrhy, jež od něho požadují orgány plánovací služby pro potřeby své služby buď přímo nebo nepřímo jinými úřady nebo orgány.

(2) Kontrolní orgány plánovací služby mají při výkonu své služby přístup do obchodních a provozních místností a skladů, a na zvláštní příkaz státního úřadu plánovacího, po případě slovenského plánovacího úřadu, i do bytů. Kontrolním orgánům musí být předloženy k nahlédnutí záznamy, opisy a jiné pomůcky, potřebné pro výkon jejich služby. Při kontrolách jest šetřiti ústavních předpisů o ochraně svobody osobní a domovní a o tajemství listovním. Kontrolní orgány plánovací služby požívají při výkonu služby ochrany příslušející veřejným orgánům.

Oddíl II.

Ustanovení přechodná a závěrečná.

§ 13.

(1) Generální sekretariát Hospodářské rady a dosavadní státní úřad plánovací se zrušují a jejich působnost, jakož i působnost Hospodářské rady přechází, pokud tento zákon nebo předpisy podle něho vydané nestanoví jinak, na nově zřízený státní úřad plánovací, do něhož se převádějí též zaměstnanci obou zrušených úřadů.

(2) Státní plánovací a statistický úřad v Bratislavě se zrušuje a jeho zaměstnanci se převádějí do slovenského plánovacího úřadu.

(3) Dnem, který určí ministr — předseda státního úřadu plánovacího nařízením, nejpozději však dnem 1. ledna 1950, se zruší též nejvyšší úřad cenový a zanikne působnost pověřenectva výživy ve věcech cenových podle dosavadních předpisů. Podrobnosti, zejména také pokud jde o zaměstnance nejvyššího úřadu cenového, stanoví vláda nařízením.

(4) Státní úřad plánovací provádí plánování cen, vydává směrnice pro provádění cenové politiky a koordinuje cenotvornou činnost již ode dne vyhlášení tohoto zákona. Cenotvorná činnost se postupně přenese vládními nařízeními na příslušné ústřední úřady, které jí mohou pověřiti orgány jim podřízené.

(5) Působnost předsedy vlády podle dekretu presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 115 Sb., o hospodaření uhlím a palivovým dřívím, a podle zákona ze dne 5. března 1946, č. 48 Sb., o hospodaření minerálními oleji a pohonnými látkami, přechází na ministra — předsedu státního úřadu plánovacího.

§ 14.

(1) Kdo poruší ustanovení tohoto zákona nebo předpisů vydaných podle něho, zejména kdo nezašle vyžádanou zprávu včas, učiní nesprávné údaje nebo zatají skutečnosti důležité pro plánovací službu, bude potrestán, nejde-li o čin přísněji trestný,

a) v případech menší závažnosti orgány plánovací služby k tomu zmocněnými pořádkovou pokutou do 10.000 Kčs,

b) v jiných případech okresním národním výborem pokutou do 100.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do 6 měsíců. Pro případ nedobytnosti pokuty se vyměří zároveň náhradní trest na svobodě podle míry zavinění do 6 měsíců.

(2) Dopustí-li se vinník činu podle odstavce 1, písm. b) za přitěžujících okolností nebo byl-li již pravoplatně odsouzen pro takový čin, může okresní národní výbor vedle pokuty uložit trest vězení (uzamčení) do 6 měsíců. V takovém případě nesmí trest vězení (uzamčení) spolu s náhradním trestem na svobodě přesahovat 6 měsíců.

§ 15.

(1) Podrobnosti k provedení tohoto zákona stanoví vláda nařízením, jímž zejména upraví působnost slovenského plánovacího úřadu a podrobnosti o jeho vztahu k státnímu úřadu plánovacímu, určí hlavní zásady, podle nichž se národní výbory a organisace, útvary a činitelé (§ 8, odst. 1) účastní hospodářského plánování, stanoví podrobnosti o zmocnění orgánů plánovací služby podle § 14, odst. 1, písm. a) a upraví řízení při ukládání pořádkových pokut podle tohoto ustanovení.

(2) Státní úřad plánovací může vyhláškou v Úředním listě stanovit, v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být podávány údaje, zprávy a návrhy podle ustanovení § 12, odst. 1.

(3) Usnesení ústřední plánovací komise, učiněná při výkonu její působnosti jako statistické rady státní (§ 3, odst. 2), pokud určují povinnosti (§§ 4 a 5 zák. č. 49/1919 Sb.), vyhlašuje státní úřad plánovací vyhláškou v Úředním listě.

§ 16.

(1) Zrušuje se, pokud tento zákon nestanoví jinak, platnost, po případě použitelnost všech předpisů odporujících jeho ustanovením, zejména dekretu presidenta republiky ze dne 25. srpna 1945, č. 63 Sb., o Hospodářské radě, vládního nařízení ze dne 23. listopadu 1945, č. 144 Sb., o složení, organisaci a způsobu činnosti generálního sekretariátu Hospodářské rady, a vládního nařízení ze dne 23. listopadu 1945, č. 145 Sb., o složení, organisaci a působnosti státního úřadu plánovacího.

(2) Dokud nedojde k nové úpravě, postupuje se přiměřeně podle dosavadních předpisů o nejvyšším úřadu cenovém a o působnosti pověřenectva výživy ve věcech cenových, po případě o státním plánovacím a statistickém úřadě v Bratislavě.

§ 17.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej všichni členové vlády.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.

Široký v. r.	**Kopecký** v. r.
Fierlinger v. r.	**Kliment** v. r.
Dr. **Ševčík** v. r.	**Ďuriš** v. r.
Dr. **Clementis** v. r.	**Krajčír** v. r.
arm. gen. **Svoboda** v. r.	**Petr** v. r.
Dr. **Gregor** v. r.	Dr. Ing. **Šlechta** v. r.
Nosek v. r.	Dr. **Neuman** v. r.
Dr. **Dolanský** v. r.	**Erban** v. r.
Dr. **Nejedlý** v. r.	**Plojhar** v. r.
Dr. **Čepička** v. r.	Ing. **Jankovcová** v. r.

Dr. **Šrobár** v. r.

61.

Zákon ze dne 22. února 1949,

kterým se upravují některé poměry v oboru stavební obnovy na Slovensku.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Na řízení provedená a usnesení vydaná v době od 9. května 1946 do počátku účinnosti tohoto zákona ve věcech povinné úpravy pozemků k stavebním účelům a uspořádání právních poměrů s tím souvisících podle §§ 15 až 18 nařízení sboru pověřenců ze dne 22. října 1945, č. 128 Sb. n. SNR, o výstavbě měst a obcí na Slovensku, se hledí tak, jako by byla provedena, po případě vydána podle § 9 a § 10 zákona ze dne 12. dubna 1946, č. 86 Sb., o stavební obnově.

§ 2.

(1) V řízeních, zahájených podle §§ 15 až 18 nařízení č. 128/1945 Sb. n. SNR a dosud neskončených, jest pokračovat a rozhodnutí vydat podle uvedených ustanovení s účinky podle § 1 jen, vykonal-li soud před účinností tohoto zákona již šetření na místě samém (§ 16 nař. č. 128/1945 Sb. n. SNR).

(2) Ustanovení odstavce 1 neplatí, odstoupil-li soud věc před účinností tohoto zákona stavebnímu úřadu a provedla-li již okresní komise místní ohledání (§ 7, odst. 2 a 3 zák. č. 86/1946 Sb.).

§ 3.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti, techniky, sociální péče, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. **John** v. r.

Zápotocký v. r.

Nosek v. r. Dr. **Čepička** v. r.

Dr. **Dolanský** v. r. Dr. Ing. **Šlechta** v. r.

Erban v. r.

62.

Zákon ze dne 23. února 1949

o minimálních veřejných odpočivných (zaopatřovacích) platech a o změně některých ustanovení, upravujících pensijní nároky a vstup do výslužby, jakož i o některých výhodách pro státní zaměstnance.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

§ 1.

(1) Příjemcům pravidelných veřejných odpočivných (zaopatřovacích) platů (dále jen „příjemci"), u nichž nedosahují jejich celkové platy, pokud jde

a) o příjemce svobodného, ovdovělého, rozvedeného, rozloučeného ročních . . . 8.400 Kčs,

b) o příjemce žijícího ve společné domácnosti s manželkou (družkou) ročních 12.600 Kčs,

c) o sirotka (§ 9, odst. 1 zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 z r. 1920 Sb., o změně některých ustanovení, upravujících pensijní nároky a vstup do výslužby jakož i o některých výhodách pro státní zaměstnance a obdobné předpisy), jemuž přísluší výchovné, ročních . . . . . 6.000 Kčs,

zvýší se s účinností od 1. října 1948 jejich platy na výše uvedené částky.

(2) Za podmínek stanovených pro přiznání výchovného zvýší se sirotčí pense na částku uvedenou v odstavci 1, písm. c) též sirotkům po státních obecních (městských) a obvodních lékařích, na něž se vztahují zákon ze dne 24. června 1926, č. 105 Sb., o platových poměrech státních obecních (městských) a obvodních lékařů, a vládní nařízení ze dne 17. března 1927, č. 23 Sb., o úpravě platových poměrů státních obecních (městských) a obvodních lékařů.

§ 2.

(1) Celkovými odpočivnými (zaopatřovacími) platy podle § 1 se rozumějí jak základní odpočivné (zaopatřovací) platy, tak i jejich veškeré příslušenství vyjímajíc:

a) přídavky za zranění a válečné přídavky,

b) u příjemců platů uvedených v § 1, písm. a) a b) výchovné a zvláštní přídavek podle § 2, odst. 1, písm. D) zákona ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb., o zvláštním přídavku státním a některým jiným veřejným zaměstnancům, jakož i poživatelům státních odpočivných (zaopatřovacích) platů, ve znění zákona ze dne 2. dubna 1947, č. 69 Sb.

(2) Příspěvky na výchovu se k vdovské pensi (zaopatřovacímu požitku družky) nepřipočítávají.

§ 3.

(1) Příjemcům pravidelných veřejných odpočivných (zaopatřovacích) platů, u nichž úhrn těchto platů (§ 2) nedosahuje částky 72.000 Kčs ročně a kteří jsou trvale tak bezmocni, že potřebují ošetření a obsluhy jinou osobou, lze zvýšiti na jejich žádost s účinností od 1. října 1948 jejich platy nejvýše o částku 8.400 Kčs ročně. Důchod sirotčí lze zvýšiti pro bezmocnost až od sedmého roku věku.

(2) O žádosti podle odstavce 1 rozhoduje příslušný ústřední úřad v dohodě s ministerstvem financí.

Veřejnými odpočivnými (zaopatřovacími) platy podle ustanovení §§ 1 a 3 se rozumějí odpočivné (zaopatřovací) platy vyplácené z prostředků státních nebo z prostředků ústavů, podniků a fondů státních nebo státem spravovaných, z prostředků svazků lidové samosprávy, všeobecných veřejných nemocnic, školních obcí (újezdů) nebo veřejnoprávních korporací.

§ 5.

Ustanovení §§ 1 až 3 platí také

a) pro učitele, na něž se vztahuje učitelský zákon,

b) pro profesory diecésních učilišť theologických (§ 211 platového zákona),

c) pro duchovní kongruálních církví a náboženských společností státem uznaných, po případě recipovaných.

Čl. II.

Zákon ze dne 14. května 1896, č. 74 ř. z., o zaopatření civilních úředníků státních (učitelů státních), pak sluhů, jakož i jejich vdov a sirotků, ve znění čl. I zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 z r. 1920 Sb., o změně některých ustanovení upravujících pensijní nároky a vstup do výslužby jakož i o některých výhodách pro státní zaměstnance, se mění a upravuje takto:

1. Ustanovení § 5, odst. 2 zní:

„Není-li oprávněné vdovy, náleží zaopatřovací požitek ve výši vdovské pense nemajetné družce až do jiného zaopatření, žila-li se zaměstnancem ve společné domácnosti až do jeho smrti nepřetržitě nejméně po dobu 5 let, z nich aspoň po 2 léta za jeho činné služby, a měla-li s ním v této nepřetržité době dítě. Za stejných podmínek náleží též zaopatřovací požitek vdově, se kterou vstoupil zaměstnanec do manželství teprve ve výslužbě anebo v činné službě po 60. roce věku, byla-li před uzavřením sňatku jeho družkou a u níž by jinak v den jeho úmrtí byly splněny podmínky pro přiznání zaopatřovacího požitku družky.“

2. Ustanovení § 8, odst. 2, č. 2 zní:

„u dětí nemanželských, že jsou a zůstávají nemajetné a že otcovství bylo soudně zjištěno nebo uznáno mimosoudně.“

3. Ustanovení § 9, odst. 1 zní:

„Není-li vdovy, které přísluší vdovská pense, patří, po případě (§ 8, odst. 3) může se povoliti za podmínek a na dobu v § 8 uvedenou, nezaopatřeným dětem úplně osiřelým nebo jim na roveň postaveným sirotčí pense v celkové částce ½ vdovské pense.“

4. Ustanovení § 9, odst. 4 zní:

„Mají-li nárok na sirotčí pensi vedle dětí manželských děti nemanželské, rozdělí se sirotčí pense se všemi přídavky na ně rovným dílem podle hlav. Týmž způsobem rozdělí se zvláštní přídavek k výchovnému [zákon ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb., o zvláštním přídavku státním a některým jiným veřejným zaměstnancům, jakož i poživatelům státních odpočivných (zaopatřovacích) platů, ve znění zákona ze dne 2. dubna 1947, č. 69 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb.] u sirotků, kterým přísluší k sirotčí pensi výchovné.“

5. Ustanovení § 9, odst. 5 zní:

„Mají-li nebo získají-li děti v § 8, odst. 2 jmenované ještě jiný nárok na příspěvek na výchovu nebo sirotčí pensi z pokladny státní nebo z jiných veřejných prostředků, započte se tento požitek do příspěvku na výchovu nebo sirotčí pense, které dítěti náležejí podle tohoto zákona.“

6. Ustanovení § 9 a) se zrušuje.

Čl. III.

Zákon ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb., o vojenských požitcích zaopatřovacích, se mění a upravuje takto:

1. Ustanovení § 36, odst. 3 zní:

„Není-li oprávněné vdovy, náleží zaopatřovací požitek ve výši vdovské pense nemajetné družce až do jiného zaopatření, žila-li se zaměstnancem ve společné domácnosti až do jeho smrti nepřetržitě nejméně po dobu 5 let, z nich aspoň po 2 léta za jeho činné služby, a měla-li s ním v této nepřetržité době dítě. Za stejných podmínek náleží též zaopatřovací požitek vdově, se kterou vstoupil zaměstnanec do manželství teprve ve výslužbě anebo v činné službě po 60. roce věku, byla-li před uzavřením sňatku jeho družkou a u níž by jinak v den jeho úmrtí byly splněny podmínky pro přiznání zaopatřovacího požitku družky.“

2. Závěr § 41 za ustanovením písm. b) zní:

„může ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem financí zvýšiti důchod vdovský (§§ 38 a 40) až o 50%.“

3. Ustanovení § 50, odst. 2, písm. b) zní:

„u dětí nemanželských, že jsou a zůstávají nemajetné a že otcovství bylo soudem zjištěno nebo uznáno mimosoudně.“

4. Ustanovení § 52, odst. 1 zní:

„Není-li vdovy, které přísluší vdovský důchod, patří, po případě (§ 61) může se povoliti za podmínek a na dobu v § 59 uvedenou, nezaopatřeným dětem úplně osiřelým nebo jim na roveň postaveným sirotčí důchod v celkové částce ½ vdovského důchodu. Děti nemanželské, adoptované a schovanci mají nárok na sirotčí důchod, jsou-li u nich splněny podmínky stanovené v § 50, odst. 2.“

5. Ustanovení § 53, odst. 1 zní:

„Mají-li nárok na sirotčí důchod vedle dětí manželských děti nemanželské, rozdělí se sirotčí důchod se všemi přídavky na ně rovným dílem podle hlav. Týmž způsobem rozdělí se zvláštní přídavek k výchovnému [zákon ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb., o zvláštním přídavku státním a některým jiným veřejným zaměstnancům, jakož i poživatelům státních odpočivných (zaopatřovacích) platů, ve znění zákona ze dne 2. dubna 1947, č. 69 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb.] u sirotků, kterým přísluší k sirotčímu důchodu výchovné."

6. Ustanovení § 53, odst. 2 zní:

„V případech uvedených v § 49, odst. 2 mohou se povoliti příspěvky na vychování a důchod sirotčí i dětem."

7. Ustanovení § 53, odst. 3 zní:

„Mají-li nebo získají-li děti v § 50, odst. 2, písm. a) a b) jmenované ještě jiný nárok na příspěvek na vychování nebo sirotčí pensi z pokladny státní nebo z jiných veřejných prostředků, započte se tento požitek do příspěvku na vychování nebo sirotčího důchodu, jenž dítěti náleží podle tohoto zákona."

Čl. IV.

Zákon ze dne 4. července 1923, č. 153 Sb., kterým se upravují některé služební poměry četnictva a některé četnické požitky, zejména odpočivné a zaopatřovací, se mění a upravuje takto:

1. Ustanovení § 44, odst. 3 zní:

„Není-li oprávněné vdovy, náleží zaopatřovací požitek ve výši vdovské pense nemajetné družce až do jiného zaopatření, žila-li s gážistou ve společné domácnosti až do jeho smrti nepřetržitě nejméně po dobu 5 let, z nich aspoň po 2 léta za jeho činné služby, a měla-li s ním během tohoto nepřetržitého soužití dítě. Za stejných podmínek náleží též zaopatřovací požitek vdově, se kterou vstoupil gážista do manželství teprve ve výslužbě anebo v činné službě po 60. roce věku, byla-li před uzavřením sňatku jeho družkou a u níž by jinak v den jeho úmrtí byly splněny podmínky pro přiznání zaopatřovacího požitku družky."

2. V § 48, odst. 1 se zrušuje ustanovení poslední věty.

3. Ustanovení § 55, odst. 2, písm. b) zní:

„u dětí nemanželských, že jsou a zůstávají nemajetné a že otcovství bylo soudně zjištěno, nebo uznáno mimosoudně."

4. Ustanovení § 57, odst. 1 zní:

„Není-li vdovy, které přísluší vdovský důchod, patří, po případě (§ 64) může se povoliti za podmínek a na dobu v § 62 uvedenou, nezaopatřeným dětem úplně osiřelým, nebo jim na roveň postaveným sirotčí důchod v celkové částce ½ důchodu vdovského. Děti nemanželské, adoptované a schovanci mají nárok na sirotčí důchod, jsou-li u nich splněny podmínky stanovené v § 55, odst. 2."

5. Ustanovení § 58, odst. 1 zní:

„Mají-li nárok na sirotčí důchod vedle dětí manželských děti nemanželské, rozdělí se sirotčí důchod se všemi přídavky na ně rovným dílem podle hlav. Týmž způsobem rozdělí se zvláštní přídavek k výchovnému [zákon ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb., o zvláštním přídavku státním a některým jiným veřejným zaměstnancům, jakož i poživatelům státních odpočivných (zaopatřovacích) platů, ve znění zákona ze dne 2. dubna 1947, č. 69 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon ze dne 13. prosince 1945, č. 159 Sb.] u sirotků, kterým přísluší k sirotčímu důchodu výchovné."

6. Ustanovení § 58, odst. 2 zní:

„V případech uvedených v § 54, odst. 2 mohou se povoliti příspěvky na vychování a důchod sirotčí i dětem."

7. Ustanovení § 58, odst. 3 zní:

„Mají-li nebo získají-li děti v § 55, odst. 2, bodech a) a b) jmenované ještě jiný nárok na příspěvek na vychování, nebo sirotčí pensi z pokladny státní nebo z jiných veřejných prostředků, započte se tento požitek do příspěvku na vychování nebo sirotčího důchodu, jenž dítěti náleží podle tohoto zákona."

Čl. V.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. října 1948; provedou jej všichni členové vlády.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.

Široký v. r.
Fierlinger v. r.
Dr. **Ševčík** v. r.
Dr. **Clementis** v. r.
arm. gen. **Svoboda** v. r.
Dr. **Gregor** v. r.
Nosek v. r.
Dr. **Dolanský** v. r.
Dr. **Nejedlý** v. r.
Dr. **Čepička** v. r.
Kopecký v. r.
Kliment v. r.
Ďuriš v. r.
Krajčír v. r.
Petr v. r.
Dr. Ing. **Šlechta** v. r.
Dr. **Neuman** v. r.
Erban v. r.
Plojhar v. r.
Ing. **Jankovcová** v. r.
Dr. **Šrobár** v. r.

63.

Zákon

ze dne 23. února 1949

o úpravě právních poměrů některých veřejných zaměstnanců a příjemců odpočivných (zaopatřovacích) platů, kteří zůstali v době nesvobody na území Československé republiky obsazeném cizí mocí.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Následky setrvání na obsazeném pohraničním území.

(1) Zůstaly-li osoby, které byly ve služebním (pracovním) poměru k některému československému veřejnému zaměstnavateli, na pohraničním území Československé republiky nebo na území bývalé Podkarpatské Rusi po okupaci těchto území v roce 1938 nebo 1939, považuje se jejich služební (pracovní) poměr za zaniklý posledním dnem měsíce, v němž došlo k okupaci území, o které jde.

(2) Zůstaly-li osoby, jimž příslušely odpočivné (zaopatřovací) platy z prostředků některého československého veřejného zaměstnavatele, na území uvedeném v odstavci 1 po jeho okupaci v roce 1938 nebo 1939, považuje se jejich nárok na tyto platy za zaniklý posledním dnem měsíce, v němž došlo k okupaci území, o které jde.

(3) Zůstaly-li osoby, jimž byly poukazovány z prostředků některého československého veřejného zaměstnavatele pense a dary z milosti, po případě odpočivné platy, povolené podle volné úvahy, na území uvedeném v odstavci 1 po jeho okupaci v roce 1938 nebo 1939, považuje se jejich nárok na tyto pense nebo dary z milosti za zaniklý posledním dnem měsíce, v němž došlo k okupaci území, o které jde.

(4) Případné pochybnosti o tom, v kterém měsíci došlo k okupaci území podle ustanovení předcházejících odstavců, rozhodne ministerstvo vnitra.

§ 2.

Výjimky zákonné.

(1) Účinky stanovené v § 1, odst. 1 nenastávají u osob tam uvedených, došlo-li u nich ještě za doby nesvobody k pokračování ve služebním (pracovním) poměru vůči veřejnému zaměstnavateli buď do 14. března 1939 na neobsazeném území Československé republiky nebo po tomto dni v t. zv. Protektorátě nebo v t. zv. Slovenském státě, byť i se při tom změnila povaha původního služebního poměru nebo veřejný zaměstnavatel. Na dobu případného přerušení se při tom hledí, jako kdyby byla strávena v původním služebním (pracovním) poměru. Zaměstnancům nevznikají však z ustanovení předcházejících vět nároky na doplatky služebních příjmů za dobu nesvobody.

(2) Účinky stanovené v § 1, odst. 2 a 3 nenastávají u osob tam uvedených, nepřevzala-li cizí správa výplatu jejich odpočivných (zaopatřovacích) platů, pensí a darů z milosti nebo odpočivných (zaopatřovacích) platů povolených podle volné úvahy.

§ 3.

Výjimky administrativní.

(1) Služební poměr, který zanikl podle ustanovení § 1, odst. 1, může být v případech hodných zřetele obnoven.

(2) Osobám, na něž se vztahuje ustanovení § 1, odst. 2, může být v případech hodných zřetele znovu přiznán nárok na odpočivné (zaopatřovací) platy.

(3) Pozůstalým po osobách, na něž se vztahuje ustanovení § 1, odst. 1 nebo 2, může býti v případech hodných zřetele přiznán nárok na zaopatřovací platy.

(4) Výjimky podle odstavců 1 a 2 lze povoliti jen u osob,

a) které nepozbyly československého státního občanství dnem počátku účinnosti dekretu ze dne 2. srpna 1945, č. 33 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé nebo maďarské, nebo

b) u nichž v řízení provedeném podle dekretu č. 33/1945 Sb. bylo zjištěno, že nepřestaly býti československými občany (§ 1, odst. 4 a §§ 2 a 5 dekretu č. 33/1945 Sb.).

(5) Nárok na zaopatřovací platy podle odstavce 3 lze povoliti jen osobám, které jsou československými občany.

§ 4.

Obnovení služebního poměru.

(1) K obnovení služebního poměru ve smyslu § 3, odst. 1 může dojíti tak, že se v rozhodnutí o tom vydaném vysloví, že se osoba uvedená v § 1, odst. 1

a) povolává k výkonu činné služby ve služebním poměru k původnímu nebo jinému veřejnému zaměstnavateli, nebo

b) považuje za přeloženu do trvalé výslužby, a to buď dnem rozhodnutí o obnovení služebního poměru, nebo, dovršila-li před rozhodnutím o obnovení služebního poměru 60. rok věku, u bývalých soudců 65. rok věku, nebo za účinnosti zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 96 Sb., o překládání soudců do výslužby podle věku, 60. rok věku, u bývalých profesorů vysokých škol 70. rok věku, dnem dosažení těchto věkových hranic, anebo stala-li se před dosažením dotyčného věku trvale nezpůsobilou ke službě, dnem vzniku této nezpůsobilosti, po případě dnem jejího zjištění.

(2) Při obnově služebního poměru lze zaměstnance v případech uvedených v odstavci 1, písm. a) zařaditi do nižší platové stupnice nebo stanoviti nižší stupeň služného (platu mu odpovídajícího) nebo vyloučiti ho na určitou dobu ze zvýšení služného, po případě přeměniti jeho služební poměr veřejnoprávní na služební poměr soukromoprávní (pracovní), či služební poměr pragmatikální (regulovaný) na služební poměr smluvní. V případech uvedených v odstavci 1, písm. b) lze výslužné snížiti na určitou dobu nebo na trvalo až o 25%. Toto snížení nemá však vliv na výměru odvozených zaopatřovacích platů.

§ 5.

Hodnocení předchozí doby při obnovení služebního poměru.

(1) Při obnovení služebního poměru hodnotí se zaměstnanci pro úpravu služebních a platových poměrů a pro účely pensijního zaopatření celá doba započitatelná ke dni zániku dřívějšího služebního poměru vyslovenému v § 1, odst. 1, po případě doba započtená k témuž dni podle příslušných předpisů.

(2) V případech hodných zřetele může býti při obnovení služebního poměru zároveň povoleno, aby byla zaměstnanci pro úpravu služebních a platových poměrů a pro účely pensijního zaopatření zhodnocena též:

a) doba skutečně konané veřejné služby na území obsazeném cizí mocností,

b) doba ode dne odchodu (odstranění) z této služby, pokud by k němu nebylo došlo nebýti okupace, až do dne jejího skončení, a

c) doba, po kterou po skončení okupace nemohl bez vlastního zavinění nastoupiti činnou službu.

(3) Bylo-li při obnovení služebního poměru rozhodnuto, že se zaměstnanec podle ustanovení § 4, odst. 1, písm. b) považuje za přeložena do trvalé výslužby, je možno povoliti hodnocení dob uvedených v odstavci 2 nejvýše do dne, od něhož se považuje za přeložena do výslužby.

§ 6.

Opětné přiznání nároku na odpočivné (zaopatřovací) platy.

V případech, kde dojde k opětnému přiznání nároku na odpočivné (zaopatřovací) platy, lze zároveň vysloviti, že se výslužné nebo vdovská pense snižuje na určitou dobu nebo na trvalo až o 25%. Ustanovení § 4, odst. 2, poslední věty platí tu obdobně.

§ 7.

Přiznání nároku na zaopatřovací platy.

(1) Pozůstalým po osobách uvedených v § 1, odst. 1 a 2 lze přiznati v případech hodných zřetele nárok na zaopatřovací platy za předpokladu, že

a) by jim tento nárok jinak — nebýti účinků stanovených v § 1 — v případě úmrtí těchto osob příslušel, a že

b) lze míti za to, že by byl obnoven služební poměr těchto osob nebo jim znovu přiznán nárok na odpočivné (zaopatřovací) platy podle ustanovení § 3, odst. 1 nebo 2, § 4 nebo § 6, kdyby nebyly zemřely před účinností tohoto zákona.

(2) Přizná-li se nárok na zaopatřovací platy pozůstalým po osobách uvedených v § 1, odst. 1, platí ustanovení § 5 obdobně.

(3) Vdovská pense může býti snížena na určitou dobu nebo na trvalo až o 25%. Ustanovení § 4, odst. 2 poslední věty platí obdobně.

§ 8.

Finanční účinnost opatření podle § 3.

(1) Finanční účinnost opatření učiněných podle ustanovení § 3, odst. 1 nastává prvním dnem měsíce po dni opětného nastoupení činné služby po obnovení služebního poměru; nastoupil-li zaměstnanec činnou službu prvního dne v měsíci, nastává finanční účinnost rozhodnutí o obnovení služebního poměru tímto dnem. Finanční účinnost opatření učiněných podle ustanovení § 3, odst. 2 a 3 nastává prvním dnem měsíce po dni rozhodnutí.

(2) Pokud bývalý zaměstnanec byl již před rozhodnutím o obnovení služebního poměru

zatímně povolán k výkonu činné služby nebo byla jemu, po případě pozůstalým po něm, vyplácena záloha na odpočivné (zaopatřovací) platy nebo zálohový příspěvek na výživu, může býti v opatření učiněném podle § 3 posunuta jeho finanční účinnost až ke dni nástupu činné služby nebo ke dni výplaty první zálohy. Při výměře doplatků se však v takovém případě odečtou veškeré platy a zálohy, vyplacené zaměstnanci, po případě příjemci záloh z veřejných prostředků, a příjmy, které získal za tutéž dobu ze své výdělečné činnosti.

(3) Osobám, jimž vzniknou platové nároky z opatření učiněných podle § 3, nelze zásadně poskytnouti doplatky za dobu nesvobody. Výjimečně lze jim však přiznati v řízení podle tohoto zákona odškodnění podle obdoby § 6 dekretu ze dne 17. srpna 1945, č. 53 Sb., o odčinění křivd československým veřejným zaměstnancům, vznikly-li jim za podmínek stanovených §§ 1 a 4 uvedeného dekretu škody uvedené v § 5, písm. f) a g) téhož dekretu nebo škody obdobné. U zaměstnanců, kteří byli v den, kdy jim škoda vznikla, v činné službě, hodnotí se vždy též doba uvedená v ustanovení § 5, odst. 2, písm. b).

§ 9.

Příspěvky na výživu.

(1) Nedojde-li k opatření podle § 3, lze ve zvláště odůvodněných případech povoliti osobám uvedeným v § 1, odst. 1 nebo 2 na určitou dobu nebo na trvalo příspěvek na výživu podle obdoby § 98 zákona ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z., o služebním poměru státních úředníků a zřízenců (služební pragmatika).

(2) Za podmínek uvedených v odstavci 1 lze povoliti příspěvek na výživu rodinným příslušníkům osob uvedených v § 1, odst. 1 nebo 2 (pozůstalým po těchto osobách, po případě bývalým rodinným příslušníkům), pokud by jim jinak v případě úmrtí takové osoby příslušel nárok na zaopatřovací platy nebo mohl býti podle příslušných předpisů povolen zaopatřovací plat podle volné úvahy.

(3) Povolení příspěvku na výživu podle odstavce 1 se považuje s hlediska předpisů o přestupech v sociálním pojištění (zaopatření) za přeložení do výslužby s řádnými odpočivnými (zaopatřovacími) platy.

(4) Příspěvek na výživu podle odstavce 1 nebo 2 lze povoliti jen osobám, které jsou československými občany.

§ 10.

Přihláška.

Rozhodnutí podle §§ 3 a 9 lze učiniti jen na přihlášku, která musí býti podána ve lhůtě tří měsíců ode dne vyhlášení tohoto zákona. V odůvodněných případech může ústřední úřad prominouti zmeškání této lhůty. Přihlášky jsou osvobozeny od kolkových poplatků.

§ 11.

Místo podací.

(1) Přihlášku jest podati u posledního osobního úřadu nebo jeho nástupce, a není-li ho, u příslušného ústředního úřadu. Posledním osobním úřadem se rozumí u osob uvedených v § 1, odst. 1 úřad, který byl jejich osobním úřadem ke dni zániku jejich služebního (pracovního) poměru, u osob uvedených v § 1, odst. 2 úřad, který jim vyměřil odpočivné (zaopatřovací) platy.

(2) Není-li úřadu příslušného podle předchozího odstavce, podává se přihláška u ministerstva vnitra, které určí v dohodě s ministerstvem financí úřad příslušný k jejímu projednání.

§ 12.

Místo rozhodující.

(1) O přihláškách rozhoduje příslušný ústřední úřad v dohodě s ministerstvy vnitra a financí.

(2) O přihláškách zaměstnanců bývalé územní samosprávy nebo pozůstalých po nich rozhoduje ministerstvo vnitra.

§ 13.

Všeobecná ustanovení.

(1) Veřejnými československými zaměstnavateli podle tohoto zákona se rozumějí

a) stát,
b) svazky lidové správy (bývalé územní samosprávy) a jiné korporace veřejného práva a nadace,
c) ústavy, podniky, fondy a zařízení, náležející subjektům uvedeným pod písm. a) a b) nebo jimi spravované.

(2) Tento zákon se vztahuje i na osoby, jejichž služební a platový poměr byl v roce 1938 upraven podle učitelského zákona a na profesory diecesních učilišť theologických (§ 211 platového zákona); na duchovní kongruálních církví se vztahuje obdobně potud, že na místě účinků uvedených v § 1, odst. 1 a 2 nastává

u nich zánik nároku na doplněk kongruy. Pro obnovení tohoto nároku platí obdobně ustanovení § 3, odst. 1 a 2.

(3) Nedotčen zůstává zákon ze dne 6. března 1946, č. 72 Sb., o úpravě některých právních poměrů důstojníků a rotmistrů z povolání a o převzetí některých osob do československé branné moci, a ustanovení zákona ze dne 19. prosince 1946, č. 255 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození.

§ 14.

(1) Opatření a rozhodnutí, jimiž byly upraveny služební a platové (pensijní) poměry osob, na něž se vztahují ustanovení § 1, odst. 1 až 3, podle dosavadních předpisů platných na Slovensku, považují se za opatření a rozhodnutí učiněná podle tohoto zákona, pokud z nich neplyne pro zaměstnance větší míra práv a nároků, než lze podle tohoto zákona přiznati; přeplatky vzniklé na podkladě takových opatření nebo rozhodnutí v důsledku tohoto ustanovení se nevymáhají.

(2) Pokud se zaměstnanci dostalo opatřením nebo rozhodnutím uvedeným v odstavci 1 menší míry práv a nároků, než lze podle tohoto zákona přiznati, může požádati ve lhůtě stanovené v § 10 o přezkoumání takového opatření nebo rozhodnutí s hlediska tohoto zákona.

(3) Pokud se v případech uvedených v odstavci 1 zjistí, že u osoby, o kterou jde, nejsou splněny podmínky stanovené v § 3, odst. 4, písm. a) nebo b), může vláda k návrhu příslušného ústředního úřadu, po případě ministerstva vnitra, taková opatření nebo rozhodnutí zrušiti.

§ 15.

(1) Vláda může nařízením všeobecně zmocniti ústřední úřady, aby obnovovaly nárok na odpočivné a zaopatřovací platy u určitých, stanovenými znaky přesně vymezených skupin bývalých příjemců těchto platů.

(2) Na návrh příslušného ústředního úřadu učiněný v dohodě s ministerstvy vnitra a financí může vláda k zamezení nesrovnalostí povoliti, aby se podle ustanovení §§ 3 až 9 obdobně postupovalo i v případech, na něž se ustanovení § 1 nevztahuje, a stanoviti pro takový postup směrnice.

§ 16.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej ministři vnitra a financí v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.
Nosek v. r.
Dr. **Dolanský** v. r.

64.

Zákon
ze dne 23. února 1949,

kterým se mění předpisy o uznání rozhodnutí v manželských věcech, vydaných soudy nebo úřady v cizině, v oblasti československého právního řádu

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. 1.

Ustanovení § 3, odst. 2 zákona ze dne 3. října 1946, č. 199 Sb., o uznání rozhodnutí v manželských věcech, vydaných soudy nebo úřady v cizině, v oblasti československého právního řádu, se mění a zní:

„(2) Předpisy platné v tuzemsku o příslušnosti v manželských věcech nebrání tomu, aby rozhodnutí bylo uznáno, nebyl-li v době rozhodnutí některý z manželů státním občanem československým nebo neměl-li v oné době na území Československé republiky své bydliště (obvyklý pobyt)."

Čl. 2.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr spravedlnosti v dohodě s ministry vnitra a zahraničních věcí.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.
Dr. **Čepička** v. r.

Administrace: Praha III., Tržiště č. 9. — Telefon 459-41 až 43. — Účet pošt. spoř. č. 40.664
Roční předplatné činí Kčs 300·—.
Novinová sazba povolena poštovním ředitelstvím v Praze č. 109.704/IIIa 1939. — Dohlédací poštovní úřad Praha 25.
Státní tiskárna v Praze.